

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ

Στὸν μικρὸ καναπέ τοῦ μεσαίου πατώματος τοῦ ξενοδοχείου καθόταν μιὰ κυρία εὐσωμὴ καὶ ὄχι περιποιημένη.

Ἦτανε μιὰ κυρία εὐσωμῆ...

Καθὼς κατέβαινα, μὲ κύτταξε, τὴν κύτταξα κι' ἐγὼ, μὰ δὲν εἶχα τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ νὰ ἰδῶ καὶ ἀντιπαρήλθα.

«Κί' ὁμως, σὰν κάποιον νὰ τὴν εἶδα αὐτὴ τὴν κυρία», σκέφτηκα.

Κί' αὐτὸ ἦταν ὅλο !...

Τὴν ἄλλη μέρα πάλι συναπαντηθήκαμε τυχαίως στὴ σκάλα. Κρατοῦσε ἕνα γατάκι στὰ χέρια της.

—Τί κάνετε ; μοῦ εἶπε, χαϊδεύοντας τὸ γατάκι. Γιατί δὲν μᾶς μιλάτε ; Τόσο μᾶς λημονήσατε ;

—Ἐστάθηκα. Κί' ἄξαφνα θυμῆθηκα.

—Πῶς ; Σὺ εἶσαι ἡ Ἀντίτσα ; Συχώρησέ με, δὲν σὲ γνωρίζω !...

Κάνει τὶς ὀραίες κοπέλλες τέρατα !

...Καὶ δὲν ἔχεις ἄδικο... Ἄλλαξα πού, μοῦ ἀπάντησε. Καὶ μαζί μὲ τοῦ καιροῦ τὸ πέρασμα, ἄφρησα καὶ τὸν ἑαυτὸ μου !... Πάχυνα, ἐβάρυνα, ἐγκατέλειψα τὴν περιποίησή μου !...

—Δέκα χρόνια καὶ παραπάνω περάσανε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὴ φαντασία μου τότε.

Ἐγώ, στρατιωτικῶς ἐφεδρὸς ἐκεῖνον τὸν καιρὸ κι' αὐτῆ, ἡ πιὸ ὀραία κι' ἡ πιὸ κομψὴ κυρία τῆς πόλεως. Λεπτὴ, εὐλόγηστη, κυματιστὴ στὸ περπάτημά της, δροσερὴ στὸ πρόσωπο, χαριτωμένη καὶ ντυμένη πάντοτε μὲ τὸ τελευταίον φινιέρη !...

Ὅλοι μακαρίζανε τὸν ἄνδρα της, τὸν ἄνδρα ποῦ τὴν εἶχε !...

Νεότης, ὀμορφιά, χάρις καὶ δροσιά !...

Καὶ τώρα ;

Τὴν κύτταξα καὶ νόμισα ὅτι δὲν ἦταν αὐτὴ, ἀλλὰ πῶς ἦταν τό...περι- ὄλημά της, πῶς ἦταν τό...τσουφλιό της !...

Πῶς ἡ ὀραία καὶ κομψὴ ἐκεῖνὴ νέα πέθανε, ἀφοῦ πειὰ δὲν ὑπάρχει, καὶ πῶς ἀπὸ τὸν τάφο τὸν ἐπιὸν ποῦ πέρασαν βγήκε τοῦτο ἐδῶ τὸ φάντασμα, κακὸς βονκό- λακας μιᾶς ὀραίας λευγαμένης ;...

—Κί' ὁμως, εἶσαι νέα ἀκόμα, τῆς ἀπάντησα. Γιατί ἄφησες τὸν ἑαυτὸ σου ἔτσι !...

—Τὰ χρόνια ποῦ περνοῦν ἀφήνουν κατὶ τὸ πολὺ βαρὺ καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα, μοῦ ἀποκορήθηκε. Ποῦ ἡ παλιὰ ἀνάγκη-ξίς τοῦ αἵματος, ποῦ ἡ χαρὰ κι' ἡ δύναμις, ποῦ λαμπὰ- διαζαν τὸ σῶμα ; Τώρα τὸ αἷμα ἔγινε νερὸ καὶ τὸ σῶμα μᾶς μοιούβι...

—Κί' ὁμως, εἶσαι εὐτυχὴς !... Ὁ σύζυγός σου εἶνε τόσο καλὸς καὶ τόσο πλούσιος !... Ἐ- πέννα τί σοῦ λείπει ;

—Τὰ πλούτη, ἡ ἀγάπη, ἡ τιμὴ, δὲν εἶνε ἡ μάχα ἐκεῖνα ποῦ διατηροῦν τὸν ἄνθρωπο, φίλε μου...

Σκέφτηκα ν' ἀλλάξω θέμα κι' ἄρχισα νὰ τὴν ῥωτῶ γιὰ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο τῆς πα- ρίδος της.

—Καὶ τὴν Ἐλπίδα, μοῦ λέει, τὴν θυμάσαι ;

Ἐκοντοστάθηκα λιγάκι.

Αὐτὴ ποῦ μ' ἀνέφερε ἦταν τότε ἕνα κοριτσάκι ἄβρο σὰν τὸ τριαντά- φύλλο, γλυκὸ σὰν τὴν ἀγῆ καὶ δροσερὸ σὰν τὶς αὐγινὲς δροσοσταλίδες.

Λεπτὸ σὰν ἡμενότερο καὶ συμπαθητικὸ σὰν παλιὰ ἀγάπη !...

—Μὰ πῶς δὲν τὴν θυμάσαι τὴν Ἐλπίδα ;

Ἐσκέφθηκα ὅτι δὲν ἦταν σωστὸ νὰ προσ- ποιῶμαι :

—Μὰ μήπως τὴν λησιμόνησα ποτὲ !... ἄ- πάντησα.

—Ἐ, νὰ τὴν ἰδῆς, δὲν θὰ τὴν ἀναγνωρί- σης σήμερα. Πιὸ χειρότερα κατάντησε ἀπὸ μὲνα !... Χόνδρυνε, ξεχειλώσε...

—Ἐκεῖνὴ ἡ πεταλοῦδα ;

—Ἐκεῖνὴ ἡ πεταλοῦδα χόνδρυνε, ἄσπρι- σαν τὰ μαλλιά της καὶ τὸν ἑαυτὸ της δὲν τὸν περιποιεῖται πειὰ ὅπως τότε...

—Τὰ λές αὐτὰ γιὰ νὰ μὲ πειράξεις ;

—Στὸ ὀρκίζομαι !...

—Τὸ ὀραῖο ἐκεῖνο πλάσμα τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ, ποῦ ὁ κόσμος, σὰν περνοῦσε, στεκόταν καὶ τὸ θαύμαζε, γέγρασε πρόωρα ;

—Πάει πειὰ, δὲν ὑπάρχει... Πάει !...

—Πῶς πάει ; Καὶ γιατί ; Γιατί ; Τί εἶ- νε αὐτὸ, ποῦ περνᾷ καὶ τὰ ἀσχημίζει ὄλα ;

Τί εἶνε ἐκεῖνο, ποῦ τραβᾷ τὸν ἄνθρωπο, τὸν τεντώνει, τὸν φουσκώνει, τὸν ρυτιδώνει, τὸν σουβατίζει, τὸν γελοιογραφεῖ καὶ τὸν ἀφήνει ἔκτρωμα τὸν σκληρὸ τοῦ ἑαυτοῦ του ;... Τί εἶνε αὐτὸ ποῦ κάνει τὶς ὀραίες κοπέλλες τέρατα ;... Τί εἶνε ἐκεῖνο ποῦ σοσιώ- νει τὶς ζωντανὲς εἰκόνες, τὶς καλῆς, γιὰ νὰ τὶς θάψῃ μέσα στὴ μνήμη, σὰν μούμιες ἀλλοτινῶν ὑπάρξεων ;

—Ἐτσι εἶνε, φίλε μου. Κί' ἂν ἔλ- θης καμμιά φορὰ στὴν πόλι μας καὶ τὴν ἰδῆς, θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν γνωρίσης !...

—Καλύτερα νὰ μὴν ἔρθω καὶ νὰ μὴ τὴν ξαναἰδῶ ποτὲ !... Ἄς τὴν φαντάζομαι ὀραία καὶ λεπτὴ, μοσχό- βολοῦσαν ἀπὸ νεότητα, νὰ περνή- τοῦς στενοῦς σας δρόμους, καμαρωτὴ - καμαρωτὴ, σεμνὴ καὶ κομψὴ, μὲ τὸ βα- θύ γαλάζιο φόρεμά της καὶ τὸ πλατύ- γυρο καπέλλο της... Ἐτσι τὴν ἔχω ζων- τανὴ στὴν φαντασία μου.

—Καλύτερα νὰ μὴν ἔρθω καὶ νὰ μὴ τὴν ξαναἰδῶ ποτὲ !... Ἄς τὴν φαντάζομαι ὀραία καὶ λεπτὴ, μοσχό- βολοῦσαν ἀπὸ νεότητα, νὰ περνή- τοῦς στενοῦς σας δρόμους, καμαρωτὴ - καμαρωτὴ, σεμνὴ καὶ κομψὴ, μὲ τὸ βα- θύ γαλάζιο φόρεμά της καὶ τὸ πλατύ- γυρο καπέλλο της... Ἐτσι τὴν ἔχω ζων- τανὴ στὴν φαντασία μου.

—Πῶς ; Σὺ εἶσαι ἡ Ἀντίτσα ; Συχώρησέ με, δὲν σὲ γνωρίζω !...

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Γιὰτί νὰ τὴν ἰδῶ ;

Κί' ἐκράταγε ἕ- να γατάκι...

Ἀλλοίμονο !... Ἐνα νεκροτάφειο εἶνε ἡ δόλια μας ἡ ζωὴ !...

Ὁ κόσμος σὰν περνοῦσε σπεκᾶταν καὶ τὸ θαύμαζε...

Ἦταν μιὰ Μαργαρίτα τοῦ Φάουστ γιὰ μὲνα...

—Ἐρεῖς, μοῦ λέει, λίγο ταραγμένη, τώρα παντρεύτηκα...

—Νὰ τῆσετε !...

—Κί' ἀπόχτησα καὶ δυὸ παιδιὰ !...

—Νὰ τὰ ἐκατοστήσης !...

—Καὶ κάθε καινοκαιρὸ πᾶμε στὰ λουτρό.

—Καὶ εἶσαι εὐχαιριστικὴ ;

—Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς !...

—Δόξα σοὶ ὁ Θεός !... ἐπανελάβα κι' ἐγὼ.

Καὶ ἔφρηνα, σκημμένος, περκαμένος, θλιβε- ρός, σὰν νὰ γύριζε ἀπὸ κηδεῖα, ὅπου συνάδε- ψα κι' ἔθαφα μιὰ παλιὰ καὶ δροσερὴ ἀγάπη...

Καὶ στὸ μυαλό μου μέσα ἀναδεύονταν κι' ἔρ- χότανε καὶ ξαναρχότανε, μιὰ παροιμία, Ἀρα- βικὴ ἢ Περσικὴ, ποῦ γύριζε καὶ ξαναγύριζε στὴ σκέψη μου :

«Ὁ, τι πέραςμα, εἶνε νεκρὸ !... Ἀλλοίμονο !...»

Νεκρὸ τὸ κάθε περασμένο !

Νεκρὴ κάθε στιγμή, ποῦ διαβαίνει ἀπὸ πάνω μας καὶ κάθε δευτερόλεπτο. Γιατί ὄλο καὶ γὰρ τὸ νεκρὸ σωριάζουν...

Ἀλλοίμονο !...

Ἐνα νεκροτάφειο εἶνε ἡ δόλια ἡ ζωὴ μας καὶ ἡ ἀνάντησις ἕνα ἀτέλειστο καὶ διαρκὲς μνημόσυνο... Κί' ἀνάμεσα ἡμεῖς, σ' αὐτὰ τὰ δυὸ, περνᾶμε, περνᾶμε... ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.